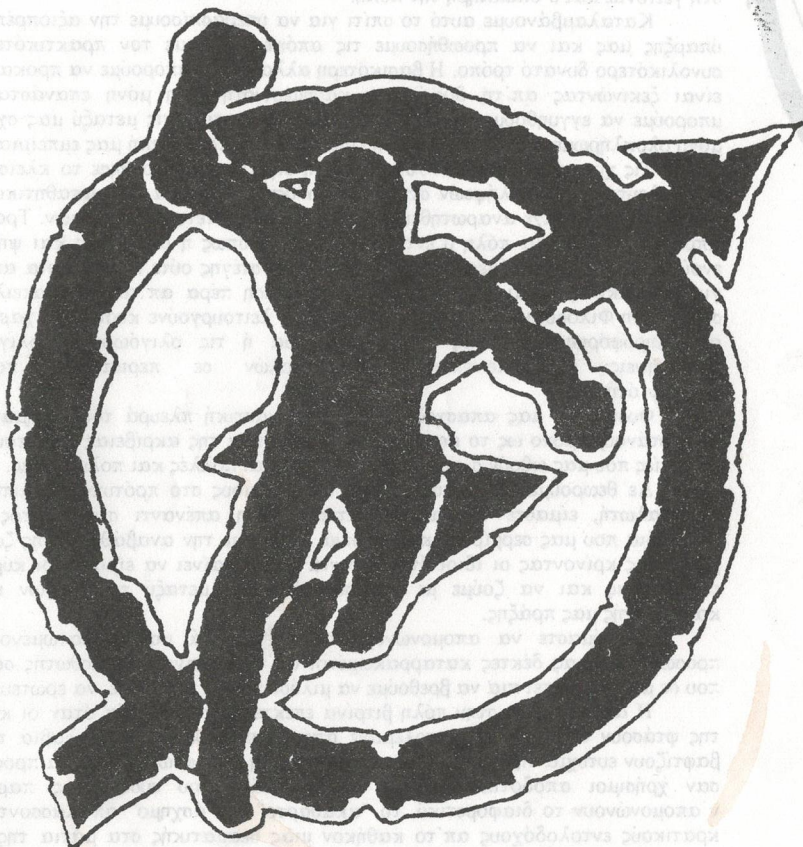

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΧΑΡΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

14

ΕΥΗΝΑΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΝΘΥΜΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΙ

ΚΑΙ ΝΑ ΧΑΙΡΟΝΤΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ

Και να που ξαναφέρνουμε στο προσκήνιο κάποια ξεχασμένη (;) μορφή πάλης, κάτι που για μας δεν αποτέλεσε ούτε ποτέ θ' αποτελέσει ουτοπία και το θεωρούμε σαν το δυναμικότερο μέσο να υπάρξουμε με τους δικούς μας όρους στο κοινωνικό παιχνίδι.

Καταλαμβάνουμε το τουλάχιστον από δεκαετίας εγκαταλειμμένο κτίριο της οδού Κρίσπου στην πλατεία του Κουλέ Καφέ για να δημιουργήσουμε αντίθετα απ' την κατευθυνόμενη μαζική κουλτούρα ένα χώρο ελεύθερο όπου θα μπορούμε να μένουμε και να δημιουργούμε και απ' όπου σκοπεύουμε να εκφράσουμε τις ιδέες μας στη γειτονιά και σ' ολόκληρη την πόλη.

Καταλαμβάνουμε αυτό το σπίτι για να υπερασπίσουμε την αξιοπρέπεια της ύπαρξης μας και να προωθήσουμε τις απόψεις μας με τον πρακτικότερο και συνολικότερο δυνατό τρόπο. Η βασικότερη αλλαγή που μπορούμε να προκαλέσουμε είναι ξεκινώντας απ' τη δικιά μας καθημερινότητα, η μόνη επανάσταση που μπορούμε να εγγυηθούμε η προσωπική μας δοκιμασία στις μεταξύ μας σχέσεις, η μόνη ολοκληρωμένη πολιτική άποψη είναι πάντα η προσωπική μας εμπειρία.

Τις χρονιές μετά το 1990 η νεκρική σιγή που ακολούθησε το κλείσιμο και των τελευταίων καταλήψεων στη Θεσσαλονίκη μοιάζει να έχει απαθητικοποιήσει τον όποιο κόσμο είχε αναρωτηθεί για τη δυνατότητα τέτοιων ενεργειών. Τρανταχτή απόδειξη πως σε μια πόλη μ' έντονο στεγαστικό όπως η δικιά μας και ψηλότατα ενοίκια δεν υπάρχει σήμερα καμμία κατάληψη στέγης ούτε καν κάποια απόπειρα για συνολικότερη και μη αποσπασματική δράση πέρα απ' τα δύο κατελιημμένα γκέια στη Φιλοσοφική και το Βιολογικό που λειτουργούν κυρίως με χαρακτήρα αντιπληροφόρησης κάποιες ώρες την ημέρα ή τις ολιγόωρες - ολιγοήμερες καταλήψεις των πανεπιστημιακών σχολών σε περιστάσεις πολιτικής αναγκαιότητας.

Φυσικά δε μας απασχολεί μόνο η στεγαστική πλευρά του ζητήματος και ούτε φτάνουμε μόνο ως το κακομοίρικο επιχείρημα της ακριβείας - κόστους ζωής. Οι αιτίες που μας ωθούν σ' αυτή την ενέργεια είναι πολλές και πολύμορφες.

Δε θεωρούμε τους εαυτούς μας αναλώσιμους στο πρότυπο του υπηκόου - καταναλωτή, είμαστε άτομα με κριτική σκέψη απέναντι στα παντός είδους σκουπίδια που μας σερβίρουν καθημερινά. Ξεκινάμε την αναβάθμιση της ζωής μας μόνοι μας κρίνοντας οι ίδιοι ότι αυτό για μας σημαίνει να είμαστε οι κύριοι του εαυτού μας και να ζούμε με μια συνεπή στάση μεταξύ των λόγων και της καθημερινής μας πράξης.

Αρνούμαστε να απομονωνόμαστε στα κουτιά μας βισματωμένοι στους προσωπικούς μας δέκτες καταρρακωμένοι απ' τη ρουτίνα της μισωτής σκλαβιάς που δε μας επιτρέπει πια να βρεθούμε να μιλήσουμε, να παίζουμε, να ερωτευτούμε.

Η αποστείρωση στην πόλη βιτρίνα επεκτείνεται ραγδαία όταν οι κάτοικοί της φτάσουν στο σημείο να πολεμάνε από μόνοι τους για τη σκλαβιά τους, να βαφτίζουν ευτυχία τη μίζερια και την πνευματική τους φτώχεια και να προσπαθούν σαν χρήσιμοι αποδοτικού κρίκοι της αλυσίδας του συστήματος παραγωγής ν' απομονώνουν το διαφορετικό, το "ακάθαρτο" το "άσχημο" απαλύνοντας τους κρατικούς εντολοδόχους απ' το καθήκον μιας θεαματικής στα μάτια της κοινής γνώμης καταστολής και πάταξης των αμφισβητήσεων. Εμάς αυτή η δημοκρατία που κατηγοριοποιεί τους ανθρώπους των πόλεων, τους διαχωρίζει σαφώς από ταξικά κριτήρια στο τι περιοχές θα καταλαμβάνουν, ελέγχει συνθήκες διαβίωσης, τους κρατά απομονωμένους και διαμορφώνει τις συνειδήσεις τους μεσ' από το βιοτικό επίπεδο που διαρκώς "αναβαθμίζει" μας απιδάξει βαθύτατα.

Η απάτη αποκάλυπτεται στιγμιαία, όποιος δε μπει στο κοστούμι που του φτιάζανε καταστέλλεται μέχρι το σημείο της πλήρους ακινδυνοποίησής του ως υπηκόου, ώπου να πάψει να φαντάζεται και να γνωρίζει το τι υπήρξε ποτέ και να οραματίζεται το τι θα μπορούσε να υπάρξει.

Δεν είμαστε τυφλοί ή ηλίθιοι για να μην έχουμε συνειδητοποιήσει ότι οτιδήποτε μας πλασάρεται ως πολιτιστικός θεσμός είναι κατευθυνόμενο επίσης είτε από κρατικά είτε από ιδιωτικά κυκλώματα και λειτουργεί μόνο με ένα σκοπό το

κέρδος και τη θεαματική προβολή του. Οι παρακάτω χρηματιστηριακές μονάδες όπως για παράδειγμα η διεθνής έκθεση, τα Δημήτρια, το φεστιβάλ κινηματογράφου, τα πολυεθνικά παζάρια που αποκαλούνται και εικαστικά γεγονότα πολλές φορές και τα πολυκαταστήματα διασκέδασης δε μας εξυπακούουν.

Η κεντρική τους φιλοσοφία καταλήγει πάντα στο ίδιο σημείο το παιγνίδι με μεγάλα κεφάλαια μεταξύ των εκλεκτών που διαμορφώνουν το οικονομικό και πνευματικό μας επίπεδο.

Αυτή τη στιγμή εμείς είμαστε η πολιτιστική μας κληρονομιά για τον απλούστατο λόγο ότι δεν αποτελούμε ούτε φολκλορικά απολιθώματα κάποιας παραδοσιακής τάσης νεκρής από χρόνια ούτε συρόμενα στη μαγική ισοπέδωση των Μ.Μ.Ε. που εξαλείφουν καθημερινά οποιεσδήποτε πολιτισμικές ιδιαιτερότητες επιβάλλοντας τη μόνιμη κρίση του Δυτικού ανθρώπου σαν ανυπέρβλητη κατάσταση. Είμαστε σίγουρα απ' τους ελάχιστους πολίτες που έχουν το κουράγιο ν' αναζητήσουν την ελευθερία τους χωρίς να καθορίζουν διαχειριστές και αντιπροσώπους στα όνειρά τους. Μέσω μας πάντα η αυτοοργάνωση, στήριγμά μας οι ανθόπινες σχέσεις - ο συλλογικός τρόπος διαβίωσης, σκοπός μας στο πεδίο της έκφρασης ν' αντισταθούμε και να προωθήσουμε έμπρακτα απόψεις ανθρώπων που εναντιώνονται σε κάθε μορφή εξουσιασμό, στον πατριωτισμό και το ρατσισμό, στο φαλλοκρατισμό και το σεξισμό γενικότερα, λειτουργώντας με αντιεμπροστωματικές αρχές (και όχι να δημιουργήσουμε μια καλλιτεχνική στέγη γραμμάτων και τεχνών για την προώθηση των ανεξάρτητων ρευμάτων). Οραματιζόμαστε τη μέγιστη δυνατή συνειδητή συμμετοχή των ανθρώπων στις δραστηριότητές μας και όχι τον περιορισμό τους σε κάποιο ρόλο οπαδού - δέκτη - καταναλωτή.

Ένας τέτοιος χώρος παρέχει πάμπολες δυνατότητες παρέμβασης εφόσον καταφέρνει να συσπειρώσει έναν αριθμό ανθρώπων γύρω από πρωτοβουλίες αντιπληροφόρησης, υπεράσπισης κοινωνικών αγωνιστών- φυλακισμένων, συζητήσεων και δράσης γύρω από θέματα όπως κρατική τρομοκρατία - κρατική καταστολή, βασανιστήρια ή π.χ. σε θέματα που αφορούν την κάθε φορά τη γειτονιά και την πόλη. Όλ' αυτά εξαρτώνται απ' το να συνειδητοποιήσουμε τις δυνατότητές μας και απ' την ευρύτερη καλοπροαίρετη συμμετοχή ατόμων ή ομάδων στο σπίτι.

Ξέρουμε πως όσοι αδιαφόρησαν επί χρόνια ολόκληρα γι' αυτό το κτίριο τώρα ξαφνικά θα τεθούν σε εγρήγορση αγωνιώντας για την τύχη του. όσοι τυλίγανε σε μια κόλα χαρτί τις καταλήψεις του '81 στη Β. Όλγας, του '85-'90 της Α. Νίκης και του '90 Πανδώρα, Μητροπόλεως, είναι πάντα κοντά μας έτοιμοι να μας αποδείξουν ότι τα κτίρια αυτά πρέπει να μετατρέπονται σε νεκρά μνημεία. μανωλεΐα της Τέχνης, γραφειοκρατικά κέντρα ή και να μένουν κλειστά μέχρι να ρημάξουν καλύτερα παρά ν' αποτελούν ζωντανά κύτταρα. κέντρα αντίστασης, πραγματικά λαϊκά πολιτιστικά κέντρα με ελεύθερη συμμετοχή κόσμου και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες. Θα βάλουμε τα δυνατά μας ώστε αυτό εδώ το κτίριο και αυτή εδώ η γειτονιά που θεωρείται απ' τους αρμόδιους υποβαθμισμένη να μην έχουν την ίδια τύχη.

Συνειδητοποιούμε το ρίσκο και τις μελλοντικές διώξεις παίρνουμε όμως χαρά απ' την σκέψη να μη φοβηθούμε να ζήσουμε όπως διαλέγουμε και να μη ντρεπόμαστε την ελευθερία μας. Έτσι και αλλιώς όποιος γεντεί έστω και μια φορά την αίσθηση ξέρεi ότι δε μπορεί πια να ζει γονατιστός και αυτό του δίνει τη δύναμη να ξανακάνει μια καινούρια αρχή.

Αυτοοργάνωση για την υπεράσπιση των αναγκών μας ενάντια στα σχέδια των εξουσιαστών.

Αλληλεγγύη στα κατελημμένα στέκια στη Φιλοσοφική - Βιολογικό.

Αλληλεγγύη στις καταλήψεις Αχαρνών - Χειδών 80 "Villa Αμαλίας" Κεραμεικού - Μυλέρου, Δροσπούλου - Λέλας Καραγιάννη, Αλκαμένους - Ταρσού.

Για την υπεράσπιση του μέλλοντός μας σπηριζτε τις προσπάθειες αυτοοργάνωσης & αυτοδιαχείρισης.

Άστεγοι μπείτε στα άδεια σπίτια

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ,
ΛΕΛΑΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ, VILLA ΑΜΑΛΙΑΣ,
ΑΛΚΑΜΕΝΟΥΣ & ΤΑΡΣΟΥ

